

4 oktober 2025

Recht op gezin

Thijs Verbeurgt

Deel 1: Recht op gezin, samen zoeken naar wat ons bindt

Op zaterdag 4 oktober kwamen we samen aan het Hoger Instituut voor Arbeid en Samenleving van de Universiteit Leuven voor de Volksuniversiteit. Het thema was “Recht op gezin”. Mensen uit verschillende groepen uit Vlaanderen waren aanwezig, en ook veel nieuwe gezichten uit Leuven.

We startten met de herinnering dat iedereen recht heeft op bescherming van het gezinsleven. Dat betekent ook dat de overheid en de hulpinstanties de plicht hebben om ons te ondersteunen en te beschermen. Daarna gingen we

samen nadenken: wat betekent dat recht op een gezin voor ons? Wat maakt het moeilijk? En wat hebben we nodig om ons echt een gezin te kunnen voelen?

Wat is een gezin?

De eerste gesprekken gingen over de betekenis van het woord ‘gezin’. We hebben eerst allemaal een tekening gemaakt van ons gezin. Het was al snel duidelijk dat een ‘gezin’ voor iedereen iets anders betekent. Voor sommigen is dat hun kinderen, voor anderen hun vriendengroep. Iemand bevestigde dat: *“We moeten opletten dat we niet enkel denken aan het klassieke gezin van man, vrouw en kindjes. Een gezin is veel meer dan dat.”*

De gesprekken gingen ook over eenzaamheid. Voor sommige mensen is een gezin niet vanzelfsprekend. Er werd gezegd: *“Als het weekend of vakantie is, dan denk ik: het gaat weer beginnen. Je ziet al die gelukkige gezinnen op straat. En ik ben weer alleen.”*

Daarna kwam het thema hulpverlening en controle aan bod. Veel mensen vertelden dat ze zich niet gesteund maar gecontroleerd voelen. Iemand deelde zijn ervaring: *“Ik ben geadopteerd, dakloos geweest, bij het OCMW beland. Tijdens dat hele traject voelde ik meer controle dan steun. Ik heb mezelf meer geholpen dan het OCMW.”*

Het werd heel goed samengevat: *“Ze werken met een dubbele pet. Ze moeten ondersteunen, maar ook controleren. Zo win je geen vertrouwen.”*

Samen naar oplossingen zoeken

Tussen de gesprekken door schreven we onze ideeën en wensen op grote vellen papier. Wat hadden we nodig van de overheid, het OCMW en andere instanties om echt gezin te kunnen zijn?

We kwamen tot **gemeenschappelijke noden en aanbevelingen**:

- Hulpverleners moeten luisteren in plaats van oordelen.
- Minder controle, meer vertrouwen en menselijke nabijheid
- Betaalbare huisvesting en goede kinderopvang voor iedereen.
- Meer aandacht voor eenzaamheid en alleenstaanden.
- Meer erkenning voor de ouders
- Investeer in mensen, niet in systemen of hervormingen.
- Zorg voor voldoende tijd en vaste gesprekspartners in de hulpverlening.
- Creëer meer plaatsen waar mensen elkaar kunnen ontmoeten en ondersteunen.

Deel 2 – Gesprek met Thijs Verbeurgt: luisteren naar elkaar

Na de middag mochten we Thijs Verbeurgt verwelkomen. Hij stelde zich voor als kabinetschef van minister Depraetere. Hij is ook voorzitter van de sociale huisvestingsmaatschappij Mechelen-Willebroek.

Samen met twee militanten stelden we de affiches van de voormiddag voor aan de kabinetschef.

Veel mensen vertelden over hun ervaringen met het OCMW en hulpverlening. Iemand zei: *“Als je een hulpvraag stelt, kijken ze vaak naar je als onbekwaam.”* Thijs heeft dat bevestigd: *“We delen mensen te veel in hokjes in. In de jeugdhulp bestaan meer dan 58 categorieën. We moeten mensen weer als individu zien.”*

Iemand zei dat er een heel groot verschil is tussen de hulpverleners en hoe die ons helpen. Sommigen nemen hun tijd en andere behandelen ons als een nummer. Thijs benadrukte dat tijd het meest kostbare is: *“We moeten terug tijd*

nemen om te luisteren. Eén vaste gesprekspartner per gezin zou helpen.” Iemand waarschuwde: *“Dat is goed, maar als die vertrouwenspersoon niet bij je past, zit je vast.”*

Een medestander-jurist vulde aan: *“Investeer in mensen, niet in systemen. Als het verkeersreglement zo vaak zou veranderen als de jeugdzorg, reden we allemaal tegen elkaar.”*

Iemand zei: *“We zijn allemaal opgesloten in individualisme. We moeten weer leren zorgen voor elkaar.”* Thijs antwoordde hierop: *“De echte problemen zijn eenzaamheid en gebrek aan verbinding. Mensen praten niet meer met elkaar. We moeten opnieuw tijd maken om te luisteren.”*

Dit verslag is terug te vinden op onze website.